

Maciej Kobak

Sprawozdanie z kolokwium habilitacyjnego doktora nauk prawnych Wojciecha Maciejko przed Radą Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej

Administracja : teoria, dydaktyka, praktyka nr 1(34), 189-197

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Sprawozdanie z kolokwium habilitacyjnego Doktora Wojciecha Maciejko przed Radą Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

W dniu 23 kwietnia 2014 r. odbyło się posiedzenie Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, którego celem było przeprowadzenie kolokwium habilitacyjnego dra Wojciecha Maciejko.

W posiedzeniu uczestniczyli: Prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak, Dziekan Wydziału Prawa i Administracji – Dziekan Wydziału Prawa i Administracji, Przewodnicząca posiedzenia, Członkowie Rady Wydziału objęci listą obecności, a także Recenzenci powołani w przewodzie habilitacyjnym: Prof. dr hab. Lidia Zacharko, prof. dr hab. Zofia Duniewska oraz prof. dr hab. Marian Zdyb.

Dziekan Wydziału Prawa i Administracji, prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak otworzyła posiedzenie oraz przedstawiła dotychczasowy przebieg postępowania w sprawie nadania dr Wojciechowi Maciejko stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych, wskazując, że podstawą ubiegania się o ten stopień była rozprawa

habilitacyjna nt. *Zwrot nienależnie pobranych świadczeń zabezpieczenia społecznego*, Przemysł–Rzeszów 2011, ss. 578. Odczytano recenzję nieobecnego na posiedzeniu Rady Wydziału Recenzenta, prof. dra hab. Krzysztofa Ślebzaka.

Następnie Dziekan Wydziału, Pani prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak udzieliła kolejno głosu obecnym recenzentom powołanym w przewodzie w celu zadania pytań habilitantowi. Jako pierwsza zabrała głos prof. dr hab. Zofia Duniewska, zadając habilitantowi następujące pytania: 1) Jak postrzega Pan instytucję zwrotu nienależnie pobranych świadczeń na tle konstytucyjnych zasad pewności prawa i bezpieczeństwa? oraz 2) Jaką rolę przypisuje Pan instytucji pouczenia – nie tylko z art. 9 Kodeksu postępowania administracyjnego – przy stanowieniu i stosowaniu przepisów z zakresu nienależnie pobranych świadczeń?

Dr Wojciech Maciejko udzielając odpowiedzi na pierwsze z pytań stwierdził, że aktywność prawodawcza w zakresie zwrotu świadczeń nienależnie pobranych na tle konstytucyjnej zasady pewności prawa i bezpieczeństwa prawnego winna być oceniona negatywnie. Ustawodawca nie zdecydował jednoznacznie, czy przyjąć tu model każdorazowej odwołałości decyzji, czy też oprzec instytucję zwrotu

o procesowe podstawy wzruszenia decyzji ostatecznej w jednym z nadzwyczajnych postępowań administracyjnych bądź też w postępowaniu przed sądem administracyjnym. Zwrot powiązany winien być tymczasem z gwarancją procesową stabilności ostatecznej decyzji administracyjnej. Konstytucyjna zasada pewności prawa i wynikająca zeń zasada trwałości decyzji ostatecznej powinny zaś stanowić punkt wyjścia przy dokonywaniu oceny, czy decyzja o przyznaniu świadczenia uznanego za nienależnie pobrane powinna być pozbawiana skuteczności i prowadzić do odwrócenia jej skutków prawnych – poprzez zwrot świadczenia na rzecz organu administracji publicznej.

Odnosząc się do drugiego z pytań prof. Zofii Duniewskiej, habilitant stwierdził, że pouczenie o warunkach zwrotu świadczenia i uznawania go za nienależnie pobrane zostało ukształtowane jako materialnoprawny element kluczowej dla szeregu regulacji podstawy zwrotu świadczenia. Jeżeli zatem organ nie pouczy w przystępny dla strony sposób o ryzyku wiążącym się z jej nieuczciwością w toku postępowania oraz po jego zakończeniu (w trakcie pobierania świadczenia), nawet świadczenie pobrane nienależnie wypłacone nie będzie spełniało wymogów definicji świadczenia nienależnie pobranego. Zwrotowi podlega zaś tylko świadczenie nienależnie pobrane, a więc podjęte z organu w sytuacji, gdy świadczeniobiorca ma świadomość bezpra-

wia administracyjnego, jakiego się dopuszcza – właśnie w następstwie pouczenia pochodzącego od organu. Obywatel w kontaktach w organem administracji publicznej, w toku postępowania, ma wszelki tytuł aby nie znać prawa, w tym również w zakresie podstaw zwrotu świadczenia nienależnie pobranego. Dlatego też to na organie spoczywa istotny obowiązek poinformowania strony i udokumentowania udzielenia wyczerpującej informacji prawnej, na wypadek postępowania w sprawie zwrotu świadczenia nienależnie pobranego.

Następnie Pani Dziekan, prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak, udzieliła głosu kolejnemu Recenzentowi, prof. dr hab. Lidii Zacharko. Prof. Lidia Zacharko poprosiła habilitanta o ustosunkowanie się do wpływu uchwał Naczelnego Sądu Administracyjnego na sposób interpretacji prawa przez organy administracji publicznej. W następnej zaś kolejności poprosiła o ocenę koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w sferze świadczeń rodzinnych na tle orzecznictwa sądów administracyjnych oraz Komisji Administracyjnej.

Habilitant odnosząc się do zagadnienia wpływu uchwał Naczelnego Sądu Administracyjnego podkreślił pośredni charakter tej zależności. Stwierdził, że istota sądowej kontroli legalności działalności administracji publicznej sprowadza się do wydawania wyroków o charakterze kasacyjnym. Uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego wy-

wierając bezpośredni wpływ na kierunek rozstrzygnięcia sądu administracyjnego, pośrednio wpływa na treść przyszłego rozstrzygnięcia wydawanego przez organ administracji publicznej. Ocena prawa wyrażona w orzeczeniu sądu administracyjnego wiąże bowiem organ w ponownie prowadzonym postępowaniu w wypadku uwzględnienia skargi sądowoadministracyjnej. Doniosły wpływ ma również treść art. 14a ust. 2 ustawy – Ordynacja podatkowa, gdyż przy wydawaniu interpretacji podatkowych, zgodnie z tą regulacją, winny być przez organy podatkowe uwzględniane kierunki orzecznictwa sądów administracyjnych. Habilitant dodał w podsumowaniu tej części odpowiedzi, że w poprzednim reżimie prawnym duże znaczenie należało przypisywać pojedynczemu wprawdzie, ale dość doniosłemu przypadkowi inicjatywy uchwałodawczej organu administracji publicznej w postępowaniu sądowoadministracyjnym. Samorządowe kolegia odwoławcze były bowiem wyposażone w uprawnienie do kierowania do Naczelnego Sądu Administracyjnego pytań w celu wyjaśnienia wątpliwości prawnych. Aktualnie, niestety, nie funkcjonuje już tryb zadawania pytań prawnych przez pełne składy samorządowych kolegiów odwoławczych składom 5-osobowym Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Odnosząc się do kwestii roli Komisji Administracyjnej w zakresie koordynacji systemów zabezpiecze-

nia społecznego, dr Wojciech Maciejko stwierdził, że w istocie nazwa tego organu brzmi: Komisja Administracyjna do Spraw Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego i jest organem powołanym do realizacji zadań wynikających z rozporządzenia Parlamentu i Rady UE nr 887/04, a także przepisów prawa europejskiego wydanych na podstawie tego rozporządzenia. Głównym zadaniem Komisji Administracyjnej do Spraw Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego jest pełnienie funkcji opiniodawczej i wydawanie aktów interpretujących przepisy prawa z zakresu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Nadto, przypisać należałoby temu organowi funkcje inicjujące, inspirujące, w tym również w zakresie techniki przekazywania informacji pomiędzy państwami członkowskimi UE w sprawach zabezpieczenia społecznego. Konkludując odpowiedź dr Wojciech Maciejko podkreślił, że jakkolwiek Komisja Administracyjna jest organem opiniodawczym, to nie można stwierdzić, aby wydawane przez nią akty interpretacyjne nie miały żadnego waloru wiążącego na tle krajowego porządku prawnego, zwłaszcza w procesach stosowania prawa w postępowaniu administracyjnym. Wydaję się, że nie można ich roli sprowadzać do „zyczeń” rozmijających się z praktyką stosowania prawa. Przeciwnie, powinny być przez organy prowadzące orzecznictwo krajowe śledzone i uwzględniane przy wydawaniu rozstrzy-

gnięć w sprawach indywidualnych z zakresu administracji publicznej.

W dalszej kolejności, Pani Dziekan, prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak udzieliła głosu Recenzentowi, prof. dr hab. Marianowi Zdybowi. Prof. Marian Zdyb zwrócił się do habilitanta z prośbą o wyjaśnienie problemu stosowania nadzwyczajnych trybów wzruszenia decyzji ostatecznej w sprawach zwrotu świadczeń zabezpieczenia społecznego, zwłaszcza z uwzględnieniem postępowania w sprawie wznowienia postępowania oraz postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji. Zwrócił przy tym uwagę na znaczenie rażącego naruszenia prawa przy wydawaniu decyzji zwrotowych. W kolejnym pytaniu poprosił o odniesienie się do aksjologicznych podstaw rozważań w zakresie uwag dotyczących zwrotu świadczeń nienależnie pobranych oraz do zagadnienia podmiotu, na rzecz którego następuje zwrot.

Udzielając odpowiedzi na tak sformułowane pytania, habilitant wskazał, że nadzwyczajne tryby wzruszenia decyzji ostatecznej występują w poszczególnych ustawach (z zakresu bezrobocia, emerytur i rent, świadczeń rodzinnych, funduszu alimentacyjnego), jako alternatywne i konkurencyjne podstawy zwrotu względem podstaw tradycyjnych, opierających się na wprowadzeniu organu w błąd co do okoliczności uzasadniających przysługiwanie świadczenia oraz niepowiadomienia organu o zmianach

w stanie faktycznym, mających wpływ na ustanie prawa lub wstrzymanie wypłaty świadczenia. Zastanawiająca jest konstrukcja stosowana przez polskiego ustawodawcę, zgodnie z którą prowadząc postępowanie w trybie zwykłym (w sprawie zwrotu) organ obowiązany jest badać, czy doszło do eliminacji decyzji dotychczasowej (o przyznaniu świadczenia) w jednym z postępowań nadzwyczajnych. Jako rażące naruszenie prawa, w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, przyjąć należałoby naruszenie oczywiste, niewymagające przeprowadzania wykładni prawa. Gdy zaś idzie o podmiot, na rzecz którego powinna podlegać zwrotowi kwota świadczenia nienależnie pobranego, rozstrzygnąć należałoby czy powinien nim być Skarb Państwa (względnie jednostka samorządu terytorialnego), czy też organ, który dokonał wypłaty środków publicznych pochodzących z budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Wprawdzie w rozprawie sformułowano w 2011 r. pogląd, że z natury terminu „zwrot” wynika, iż kwota powinna powrócić do wypłacającego ją organu administracji publicznej, to jednak dziś teza ta musiałaby chyba ulec zreformowaniu. Wydaje się bowiem, że kluczowe znaczenie ma to, iż środki te należą do związków publicznoprawnych wyposażonych w osobowość prawną, tzn. do Skarbu Państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego. To na rzecz

tych twórców winny być wpłacane, zwracane. Odnosząc się do zagadnienia aksjologii instytucji zwrotu świadczenia nienależnie pobranego, dr Wojciech Maciejko podkreślił, że podstawowe znaczenie ma w tym względzie zamiar ustawodawczy, polegający na woli zwalczania nieuczciwe postępujących beneficjentów. Szereg bowiem przypadków obejmują sprawy pobierania świadczeń przez osoby zgłaszające fikcyjne potrzeby i wprowadzające w błąd organy administracji publicznej. Nie bez wpływu na wartościowanie ustawodawcy mają, jak się wydaje, regulacje Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zwłaszcza te zawarte w art. 1, art. 30 i art. 67.

W związku z wyczerpaniem się pytań pochodzących od Recenzentów, Pani Dziekan, prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak otworzyła dyskusję.

Jako pierwszy w toku dyskusji głos zabrał prof. dr hab. Leszek Leszczyński. Zadał habilitantowi dwa pytania. Poprosił o zajęcie stanowiska co do kwestii, czy regulacje kreujące zwrot świadczeń mogą być kwalifikowane jako zasady prawa? Co by za tym przemawiało i dlaczego – zważywszy, że w rozprawie wyrażono pogląd, iż instytucja zwrotu jest instytucją samodzielną. Z drugiej strony wiąże się ona z instytucją bezpodstawnego wzbogacenia. W następnej kolejności prof. Leszek Leszczyński poprosił o sprecyzowanie odpowiedzi udzielonej przez habilitanta prof. Marianowi Zdybowi i określenie, czy

w istocie wypowiadając się o rażącym naruszeniu prawa nie dokonuje się wykładni prawa.

Dr Wojciech Maciejko, przystępując do odpowiedzi na pierwsze z zadanych pytań stwierdził, że trudno byłoby uzasadnić stanowisko, iż z przepisów o podstawach zwrotu świadczeń nienależnie pobranych można ukuć zasadę prawa. Mówienie, że mamy do czynienia z zasadą w sytuacji, gdy w istocie dochodzi do zastosowania regulacji wyjątkowej (na tle zasady trwałości decyzji ostatecznej o przyznaniu świadczenia) byłoby ryzykowne. Mówiąc o rażącym naruszeniu prawa „bez dokonywania wykładni” trzeba byłoby dopowiedzieć, że chodzi tu o naruszenia, które nie wymagają porównywania wyników wykładni prawa materialnego; tzn. każdy wynik wykładni jest dostateczny do stwierdzenia, że decyzja nie przystaje do porządku prawnego i winna być, jako dotknięta wadą nieważności, wyeliminowana z obrotu prawnego. Wykładnię przepisu dającego podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji, oczywiście przeprowadzić należy.

W dalszej kolejności głos w dyskusji zajął prof. dr hab. Janusz Niczyporuk. Zapytał habilitanta o jego pogląd na podział decyzji administracyjnych na decyzje deklaratoryjne i konstytutywne w kontekście obowiązującego prawa i praktyki administracyjnej.

W odpowiedzi na to pytanie, dr Wojciech Maciejko podniósł, że co do zasady decyzje deklaratywne

potwierdzają zaszczości; nie inkorporują uprawnień lub obowiązków. W sferze zabezpieczenia społecznego przykładem takim jest decyzja organu emerytalnego o ustaleniu prawa do emerytury, gdzie faktem prawotwórczym jest upływ czasu, zwany wiekiem emerytalnym i legitymowanie się okresem stażu emerytalnego. Decyzja konstytucyjna winna tworzyć nowy stan prawny od dnia jej wydania, względnie ustalenia się. Tworzy prawo, jako czynność organu. Ustawodawca nierzadko sam gubi się w charakterze, jaki pragnie przydać rozstrzygnięciu. Przykładem niech będą decyzje w sprawach z zakresu bezrobocia, gdzie orzekając o przyznaniu statusu bezrobotnego z prawem do zasiłku trudno o jednoznaczną odpowiedź w zakresie charakteru decyzji. Prawo do zasiłku powstaje *ex lege*, w następstwie upływu okresu 365 dni stażu w okresie 18 miesięcy poprzedzających rejestrację osoby w powiatowym urzędzie pracy. Zaś sam status bezrobotnego, uzależniony jest już od faktu wydania decyzji. Od chwili wydania jej i wpisu do rejestru bezrobotnych, osoba może korzystać z aktywnych form walki z bezrobociem.

Następnie głos w dyskusji zabrał prof. dr hab. Marek Kuryłowicz. Formułując pytanie skierowane do habilitanta, poprosił o odniesienie się do możliwości konstrukcji zasady na tle instytucji zwrotu świadczeń, w oparciu o rzymską zasadę słuszności i z natury.

W odpowiedzi na pytanie prof. dra hab. Marka Kuryłowicza, dr Wojciech Maciejko stwierdził, że o ile dopuścić można byłoby zasadę, iż nikt nie powinien bogacić się kosztem drugiego, to przy jej formułowaniu na tle instytucji zwrotu publicznych świadczeń nienależnych, należałoby poczynić szereg zastrzeżeń. Zwrot świadczenia nienależnie pobranego osadzono bowiem w reżimie prawa administracyjnego, a tu organ krępują inne zasady niż w obrocie cywilnoprawnym. W szczególności zasada pewności prawa i wywodzona zeń zasada trwałości decyzji ostatecznej powoduje, że instytucję zwrotu należy postrzegać jako rozwiązanie wyjątkowe. Nie wyklucza to jednak, zwłaszcza zważywszy na genezę instytucji zwrotu, sięgającą pod względem materialnym instytucji zwrotu przedmiotu bezpodstawnego wzbogacenia, włączenia jej w ramy zasady zakazu bogacenia się cudzym kosztem, tzn. kosztem związku publicznoprawnego wypłacającego świadczenia z zabezpieczenia społecznego.

Jako następna głos w dyskusji zabrała prof. dr hab. Teresa Liszcz. Zapytała habilitanta, czy widać konsekwencję ustawodawcy jeżeli chodzi o regulację zwrotową, w zależności od przyczyn powodujących nienależność zwrotu? Nadto poprosiła o odpowiedź na pytanie, czy okoliczność, że świadczenie było nienależne z powodu działań beneficjenta można uzasadnić konstytucyjnie?

Przystępując do udzielania odpowiedzi habilitant stwierdził, że w istocie da się zauważyć konsekwencję w aktywności ustawodawczej co do przyczyn żądania zwrotu świadczenia nienależnie pobranego. Można bowiem w szeregu regulacji wskazać wyraźnie zarysowany model procesowy albo kombinowany materialno-procesowy, podstaw zwrotu świadczenia nienależnie pobranego. Pierwszy koncentruje się na podniesieniu wad decyzji przyznającej świadczenie do rangi przyczyny zwrotu, drugi zaś skupia uwagę na nagannym postępowaniu adresata decyzji pozytywnej, tzn. osoby, od której ma być dochodzony zwrot świadczenia. W tym drugim przypadku wagę mają: niedopełnienie obowiązku informowania organu o zmianie w sytuacji mającej wpływ na ustanie prawa do pobierania świadczenia oraz świadome wprowadzenie organu w błąd w celu wyłudzenia świadczenia nieprzysługującego w świetle przesłanek prawa materialnego. Odnośnie do drugiego z pytań habilitant stwierdził, że prawo do zabezpieczenia społecznego można rozpatrywać w kategorii prawa dobrze nabytego i przez to zasługującego na ochronę. Zła wiara umożliwia stwierdzenie, że nie są to prawa słusznie nabyte. Art. 67 Konstytucji RP może tu służyć jako wzorzec konstytucyjnej oceny przesłanek nabycia świadczenia, a tym samym podstaw jego zwrotu, gdy świadczenie nabyto a przesłanek nie spełniono.

Pani prof. dr hab. Teresa Liszcz uzupełniła swoje pytanie, prosząc habilitanta o zajęcie stanowiska, czy powodem nienależności świadczenia może być błąd organu?

Udzielając odpowiedzi, dr Wojciech Maciejko wskazał, że błąd organu na tle regulacji o zwrocie świadczeń nienależnie pobranych należy utożsamiać z błędem procesowym, tzn. z obciążeniem decyzji wadliwością. Nie każda wadliwość, a tym samym nie każdy błąd organu, powoduje zwrot świadczenia. Enumeratywna lista podstaw zwrotu odnoszących się do trybów wzruszenia decyzji o przyznaniu świadczenia ze skutkiem zwrotu, wskazuje które to błędy ustawodawca zakwalifikował jako przekładające się na obowiązek zwrotu świadczenia. Wymienić należy tu w szczególności błąd prowadzący do stwierdzenia nieważności decyzji o przyznaniu świadczenia w następstwie wydania jej bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa, czy też błąd skutkujący eliminacją decyzji dotychczasowej w trybie wznowienia postępowania i wydanie w tym postępowaniu decyzji o odmowie przyznania wypłaconego już świadczenia.

W związku z wyczerpaniem się pytań, Pani Dziekan prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak zamknęła dyskusję. Udzieliła następnie głosu uczestnikom posiedzenia w celu podsumowania odpowiedzi na zadawane habilitantowi pytania.

Prof. dr hab. Zofia Duniewska stwierdziła, że jest zadowolona

z odpowiedzi habilitanta na zadane mu pytania. Także jego dorobek naukowy zasługuje na uznanie. Dysponuje on ogromną wiedzą, jest zrównoważony. W tekście rozprawy sformułował istotną zasadę wzajemnej lojalności Państwa i beneficjenta. W rozprawie habilitacyjnej w podobny sposób odniósł się do zagadnienia poruszanego przez prof. dr hab. Teresę Liszcz wywodząc odmienne podstawy zwrotu z różnych regulacji prawa materialnego i przepisów postępowania administracyjnego. Trafnie, negatywnie ocenił rozszerzanie listy podstaw zwrotu o takie, które powodują, że zainteresowany spotyka się ze zwrotem, choć nie zawinił.

Prof. dr hab. Lidia Zacharko stwierdziła, że również na jej pytania habilitant odpowiadał dobrze, jakkolwiek w rozprawie habilitacyjnej znacznie więcej miejsca poświęcał poszczególnym, omawianym w trakcie kolokwium, zagadnieniom. Zabrakło chyba tylko odniesienia się do różnicy pomiędzy świadczeniem nienależącym się i nienależnie pobranym. Podsumowując, prof. Lidia Zacharko oceniła odpowiedzi habilitanta bardzo pozytywnie.

Prof. dr hab. Marian Zdyb, stwierdził w podsumowaniu wypowiedzi habilitanta, że jego odpowiedzi były bardzo dobre. W pewnych partiach odpowiedzi były wprawdzie niepotrzebnie skracane, ale istota zagadnienia została każdorazowo omówiona z należytą starannością.

Następnie do wypowiedzi habilitanta odniósł się prof. dr hab. Leszczyński. Stwierdził, że dr Wojciech Maciejko zaprezentował rzadko spotykaną na kolokwium habilitacyjnych elastyczność intelektualną. Zaznaczył jednak, że wyjątkowość regulacji o zwrocie świadczeń nienależnie pobranych nie musi wykluczać podstaw do stworzenia na tym tle zasady; zasada taka może być wykreowana pomimo tego, że zwrot świadczenia będzie postrzegany jako rozwiązanie stanowiące odstępstwo od zasady trwałości decyzji ostatecznej.

W związku z wyczerpaniem głosów podsumowujących wypowiedzi habilitanta, Pani Dziekan, prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak zaproponowała przystąpienie do głosowania nad przyjęciem kolokwium habilitacyjnego dra Wojciecha Maciejko. W głosowaniu tym uczestniczyło 31 osób. Oddano 30 głosów za przyjęciem kolokwium oraz 1 głos wstrzymujący się.

W następnej kolejności Pani Dziekan, prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak przedstawiła zgłoszone przez habilitanta propozycje tematów wykładu habilitacyjnego: 1) Amatorski połów ryb. Zagadnienia administracyjnoprawne; 2) Prawny charakter rozkazu personalnego oraz 3) Wybrane problemy wydawania i wykonywania orzeczeń dyscyplinarnych w służbach mundurowych.

Przystąpiono do głosowania nad wyborem tematu wykładu. W głosowaniu oddano za pierwszym z tema-

tów – 18 głosów, za drugim z tematów – 3 głosy, za trzecim z tematów 1 głos. Ogłoszono wyniki głosowania.

Pani Dziekan prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak poprosiła dra Wojciecha Maciejko o wygłoszenie wykładu habilitacyjnego na temat wybrany w głosowaniu przez Radę Wydziału.

Dr Wojciech Maciejko przystąpił do wygłoszenia wykładu habilitacyjnego. W trakcie wykładu zaprezentował podstawowe instytucje prawa administracyjnego regulujące amatorski połów ryb. Wskazał na prawne źródła tej formy aktywności społecznej, wymieniając odpowiednie uregulowania ustawy – Prawo wodne oraz ustawy o rybactwie śródlądowym. Główną część wykładu poświęcono zagadnieniom dokumentów urzędowych uprawniających do uprawniania amatorskiego połowu ryb w formie wędkarstwa oraz rybactwa podwodnego. Określono zasady wydawania karty wędkarskiej, karty łowiectwa podwodnego oraz zezwolenia na uprawianie amatorskiego połowu ryb. Wskazano na kluczowe elementy postępowania administracyjnego służącego uzyskaniu tych uprawnień. Podkreślono rolę egzaminu i zaświadczenia organizacji społecznej stwierdzającego znajomość regulacji prawnych z zakresu ochrony wód i ryb. W końcowej części wykładu zaprezentowano katalog organów władzy publicznej powołanych do ochrony wód i ryb, wskazując na pozycję ustrojową

i podstawowe kompetencje Państwowej Straży Rybackiej oraz społecznej straży rybackiej.

Po zakończeniu wykładu habilitant podziękował Radzie Wydziału i uczestnikom posiedzenia za jego wysłuchanie.

Następnie Pani Dziekan prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak zarządziła przystąpienie do głosowania w sprawie nadania dr Wojciechowi Maciejko stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych. W głosowaniu wzięło udział 31 osób, oddając 30 ważnych głosów. Za nadaniem stopnia zagłosowało 29 osób, zaś 1 osoba wstrzymała się od głosu.

Pani Dziekan prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak ogłosiła wynik głosowania, a następnie zakomunikowała habilitantowi treść podjętej uchwały w sprawie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych.

W związku z wyczerpaniem porządku obrad, Pani Dziekan prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak zamknęła posiedzenie Rady Wydziału dziękując zgromadzonym za udział.

Habilitant złożył podziękowania skierowane do Pani Dziekan prof. dr hab. Anny Przyborowskiej-Klimczak, Członków Wysokiej Rady oraz zgromadzonych Recenzentów.

dr Maciej Kobak